

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: JUDr. R. P.
proti
žalovanému: Odvolací finanční ředitelství
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2016, č. j. 44694/16/5200-10421-711811

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 18. 10. 2016, č. j. 44694/16/5200-10421-711811, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Dodatečným platebním výměrem Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 15. 12. 2015, č. j. 4208048/15/3008-50522-703214 (dále jen „platební výměr“), byla žalobci na základě výsledků provedené daňové kontroly doměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2012 ve výši 3 000 Kč a vyměřeno penále

ve výši 20 % z doměřené daně ve výši 600 Kč. Proti platebnímu výměru podal žalobce odvolání, které bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 10. 2016, č. j. 44694/16/5200-10421-711811 (dále jen „napadené rozhodnutí“), podle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) zamítnuto a platební výměr jím byl potvrzen.

2. Důvodem vydání napadeného rozhodnutí je závěr správce daně, že uplatnění hodnoty daru spolku SK VlaJka z. s. (dále jen „spolek“) ve výši 20 000 Kč jako nezdanitelné části základu daně bylo ze strany žalobce neoprávněné.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce se domáhá zrušení správních rozhodnutí obou stupňů. S odkazem na činnost a poslání spolku namítá, že splnil zákonné podmínky pro odečtení předmětného daru jako nezdanitelné části základu daně. Byl ujistěn, že jeho dar bude využit pouze a výhradně na účely souladné se stanovami spolku. Poskytnutí daru nesledovalo vlastní prospěch. Dar poskytnul dne 3. 12. 2012, přičemž akce pořádané spolkem, které se účastnil, se konala v únoru 2012. Mezi akcí a darem nebyla žádná souvislost. Správce daně bez dalšího odmítl prohlášení spolku a ani neprovedl svědeckou výpověď. Žalobce neobdržel žádné protiplnění. Svědecká výpověď svědka P. byla hodnocena nesprávně. Žalobce se akce účastnil jako aktivní golfista a mimo golfu absolvoval rovněž sportovní rybolov a kajakování. Jednalo se o sportovní, nikoliv turistickou akci. Aby se mohly takové akce konat, je potřeba zajistit dopravu a ubytování. Tvzení žalobce svědek P. potvrdil. To, že je osobou spojenou, je irelevantní. Správce daně neunesl důkazní břemeno a neprokázal souvislost mezi darem a účastí na akci. O zneužití práva se nemohlo jednat s ohledem na to, že částka za pobyt a letenky připadající na žalobce a jeho manželku činí 65 890 Kč, kdežto dar činil 20 000 Kč, přičemž žalobce mohl v roce 2012 uplatnit odčitatelnou položku až do celkové výše 78 456 Kč. Je tedy zřejmé, že žalobce sledoval zcela jiný cíl, než minimalizaci svého základu daně, a to podporu sportovní činnosti spolku.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že dar musí splňovat znak dobrovolnosti a zacílení na podporu a rozvoj v oblasti celospolečenského zájmu. Tak tomu v případě žalobce nebylo. Žalobce se spolu s manželkou zúčastnil pobytu na Floridě hrazeného spolkem, při kterém uskutečňoval mimosportovní aktivity. Šlo o turistický pobyt, a tedy o úhradu osobních potřeb žalobce a jeho rodinného příslušníka. Nejde o výkon veřejného subjektivního práva, nýbrž o jeho zneužití. Dar měl charakter protiplnění a žalobce jím sledoval svůj nikoli cizí prospěch. Existuje přímá vazba mezi darem a zájezdem. To vyplývá jednak ze skutečnosti, že přijaté dary tvoří většinu finančních zdrojů spolku, jednak z časové souvislosti (obě plnění se uskutečnila v jediném roce). Není rozhodné, zda se zájezdu účastnil jako nečlen. Předložené fotografie nejsou způsobilé prokázat, že dokumentují sportovní aktivitu žalobce na Floridě v únoru 2012. Svědeckou výpověď svědka P. je nutno posoudit v souvislosti s tím, že je osobou se žalobcem spojenou. Jeho tvrzení jsou ve vzájemném rozporu. Žalobce je povinen prokázat skutečnosti odůvodňující daňovou uznatelnost daru. Žalovanému nepřísluší posuzovat, z jakého důvodu žalobce poskytl dar pouze ve výši 20 000 Kč. Je nerozhodné, zda protiplnění odpovídá hodnotě daru. Žalovaný z těchto důvodů závěrem navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
6. Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že žaloba je **důvodná**.
7. Jádrem sporu je otázka, zda dar žalobce spolku naplňoval zákonné předpoklady dle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „zákon o daních z příjmů“), potažmo zda se jednalo ze strany žalobce o výkon práva dle tohoto ustanovení, nebo naopak o zneužití práva.
8. Podle § 15 odst. 1 zákona o daních z příjmů lze od základu daně odečíst mimo jiné hodnotu darů poskytnutých právnickým osobám se sídlem na území České republiky na sportovní účely. Mezi účastníky není sporu o tom, že spolek, jemuž žalobce dar poskytl, je právnickou osobou se sídlem na území České republiky. Jakkoliv žalovaný poukazuje na skutečnost, že akce na Floridě v únoru 2012, již se žalobce se svou manželkou účastnili, nebyla sportovní, netvrdí přímo, že by žalobce formálně nenaplnil citované ustanovení v tom směru, že by dar nebyl poskytnut na sportovní účely, jak žalobce tvrdil. Veškerá argumentace žalovaného (i správce daně) je směřována k závěru, že daná akce nebyla sportovní, nikoliv že dar nebyl poskytnut na sportovní účely (tato skutečnost přitom ze závěru správce daně nutně nevyplývá, není-li v první řadě prokázáno, že dar byl ve skutečnosti platbou za tuto konkrétní akci – viz dále). Ostatně sám žalovaný ve svém rozhodnutí implicitně vychází z toho, že žalobce požadavky § 15 odst. 1 zákona o daních z příjmů formálně naplnil, nicméně práva plynoucího z tohoto ustanovení zneužil. Za této situace nemá ani soud prostor zpochybňovat naplnění formálních předpokladů § 15 odst. 1 zákona o daních z příjmů pro uplatnění hodnoty daru jako nezdanitelné části základu daně.
9. Jak však žalovaný správně poukazuje, pro oprávněnost uplatnění hodnoty daru jako nezdanitelné části základu daně nepostačuje naplnění formálních předpokladů stanovených § 15 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Jak již konstatoval Ústavní soud v usnesení ze dne 31. 10. 2007, sp. zn. III. ÚS 374/06 (dostupný na <http://nalus.usoud.cz>), *„finanční prostředky, které daňoví poplatníci vynakládají na úhradu svých osobních potřeb a potřeb své rodiny, tedy na úhradu základních životních nákladů a na náhradu nákladů vzniklých v souvislosti se vzdělávacími, kulturními, sportovními činnostmi a jinými aktivitami, nejsou v českém daňovém právu hodnoceny jako výdaje, jež by mohly jakkoliv ovlivnit daňový základ poplatníka a tím i výši jeho daňové povinnosti“*. Poukázal přitom na ust. § 25 odst. 1 písm. u) zákona o daních z příjmů, podle něhož nelze za výdaje daňově uznatelné považovat výdaje na osobní potřebu poplatníka, přičemž tyto nejsou zahrnuty ani mezi taxativně vyjmenované položky odčitatelné od základu daně dle ust. § 15 zákona o daních z příjmů. Dle Ústavního soudu *„[s]myslem právní úpravy v oblasti daní z příjmu je tedy to, že veškeré náklady související s uspokojováním osobních potřeb poplatníka a jeho rodiny jsou vynakládány z finančních prostředků, které má poplatník k dispozici až po jejich zdanění. Tato premisa platí i v případě, kdy poplatník věnuje část svých finančních prostředků jako dar, jestliže jím dochází prostřednictvím obdarované třetí osoby (sdružení) k uspokojení právě těchto potřeb poplatníka a jeho rodiny. Případným ponížením daňového základu a snížením výsledné daňové povinnosti o*

částky fakticky vynaložené na uspokojování soukromých potřeb je sice dosaženo optimalizace poplatníkovy daňové povinnosti, což je však výsledek, který je v přímém rozporu se smyslem právní normy.“

10. Z těchto závěrů vycházel opakovaně také Nejvyšší správní soud. Například v rozsudku ze dne 2. 2. 2012, č. j. 5 Afs 58/2011-85 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), uvedl, že „[z]ákon předpokládá zdanění dosažených příjmů, přičemž z důvodů veřejně prospěšných umožňuje mj. snížení základu daně o částky, které jsou veřejně prospěšným způsobem využity. Přitom v obdarovaném občanském sdružení tato částka současně není považována za zdanitelný příjem. Jestliže je však částka takto odňata režimu zdanění, aniž je onen veřejně prospěšný cíl naplněn, evidentně dojde ke zneužití uvedené možnosti. Nejvyšší správní soud nemá ani pochyb o tom, že v rámci veřejného práva lze hovořit o zneužití práva. Ve veřejném právu jsou běžně užívány instituty práva soukromého, ostatně i darování je institutem soukromoprávním. Poskytl-li zákon v daném případě k využití daňovým subjektům určité právo na snížení daňového základu, pak tohoto práva lze využít nebo nevyužít, ale jistě i zneužít tím, že jeho podmínky jsou naplněny jen po formální stránce.“
11. Mezi stranami v zásadě není spor ani ohledně výše uvedených východisek. Neshodují se spíše v hodnocení konkrétních okolností tohoto případu a v kvalifikaci jednání žalobce jako zneužití práva. Oba přitom uvádějí, že druhá strana neunesla důkazní břemeno. Soud proto považuje za nutné nejprve přiblížit právní úpravu rozdělení důkazního břemene v daňovém řízení.
12. Podle § 92 daňového řádu „[s]právce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů“ (odstavec 2). Povinností daňového subjektu je prokázat „všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních“ (odstavec 3). „[P]okud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence“ (odstavec 4). Správce daně naopak prokazuje „skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem“ [odstavec 5 písm. c)].
13. Ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu k rozložení důkazního břemene mezi daňový subjekt a správce daně lze shrnout tak, že daňový subjekt je povinen prokazovat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém přiznání nebo k jejichž průkazu byl správcem daně vyzván. Daňový subjekt prokazuje svá tvrzení především svým účetnictvím a jinými povinnými záznamy. Správce daně však může vyjádřit pochybnosti ohledně věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným. Správce daně je povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené účetnictví jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Pokud správce daně unese své důkazní břemeno ve vztahu k výše popsaným skutečnostem, je na daňovém subjektu, aby prokázal pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví a jiných povinných záznamů ve vztahu k předmětnému účetnímu případu, popř. aby svá tvrzení korigoval. Daňový subjekt bude tyto skutečnosti prokazovat zpravidla jinými

důkazními prostředky než vlastním účetnictvím a evidencemi (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, publ. pod č. 1572/2008 Sb. NSS, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008-86, ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 Afs 75/2011-62, nebo ze dne 12. 2. 2015, č. j. 9 Afs 152/2013-49). Správce daně nicméně není oprávněn daňový subjekt vyzvat k prokázání čehokoli, ale pouze k prokázání toho, co tvrdí tento subjekt sám (nález Ústavního soudu ze dne 24. 4. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 38/95, dostupný na <http://nalus.usoud.cz/>).

14. Pro vymezení skutečností, které mají být v daňovém řízení předmětem důkazní povinnosti, je nutno vycházet z ustanovení hmotného práva. Rozhodným ustanovením je v tomto případě § 15 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Odečítá-li daňový subjekt od základu daně hodnotu daru, musí prokázat, že se jednalo o dar, že byl poskytnut na zákonem aprobované účely a že byl poskytnut osobě specifikované v tomto ustanovení. Správce daně i žalovaný ve svém rozhodnutí vycházejí ze závěru, že žalobce tyto skutečnosti prokázal pouze formálně. Jinými slovy žalobce splnil svou prvotní důkazní povinnost, neboť předložil darovací smlouvu, potvrzení o přijetí daru a příjmový pokladní doklad, vše ze dne 3. 12. 2012. Důkazní břemeno tím přešlo na správce daně a bylo na něm, aby předložil vážné a důvodné pochybnosti o tom, že žalobcovo jednání pouze formálně naplňuje předpoklady § 15 odst. 1 zákona o daních z příjmů, a že toto jednání sleduje jiný než zákonný účel, a představuje tak zneužití práva. Teprve v případě, že by správce daně takové důvodné pochybnosti předložil, přešlo by důkazní břemeno opět na žalobce, který by musel prokázat, že jeho jednání nebylo toliko formálně v souladu s citovaným ustanovením a jednalo se o výkon práva, nikoliv o jeho zneužití.
15. Krajský soud má za to, že správce daně své důkazní břemeno neunesl.
16. V této souvislosti soud poznamenává, že správce daně většinu svých důvodných pochybností vznáší vůči tvrzení žalobce, že akce, již se spolu se svou manželkou zúčastnil v únoru roku 2012, byla akcí sportovní. Správce daně by ovšem musel v první řadě zpochybnit tvrzení žalobce, že mezi darem a účastí na této akci není dána žádná příčinná souvislost. Teprve pak by mohlo být z hlediska § 15 odst. 1 zákona o daních z příjmů relevantní, zda daná akce byla sportovní či rekreační, tj. zda byly finanční prostředky poskytnuty na zákonný účel. Je však vhodné poznamenat, že ve chvíli, kdy správce daně předloží důvodné pochybnosti, z nichž lze dovodit, že mezi platbou a účastí na dané akci byla příčinná souvislost, nemusí již ani účel dané akce blíže zkoumat, neboť se ve smyslu výše citované judikatury jedná o zneužití práva (dochází k uspokojování soukromých potřeb daňového subjektu). Jako takové nemůže vést k odečtení daru od základu daně bez ohledu na to, zda k uspokojování potřeb žalobce došlo na akci sportovní nebo rekreační. Naopak nebyla-li mezi darem a účastí na akci příčinná souvislost (a nešlo tudíž ani o zneužití práva), je zcela lhostejné, jaké akce pořádané obdarovaným spolkem se žalobce zúčastnil.
17. Zpochybňování účelu dané akce tak může být v daném případě významné toliko pro zasazení jednání žalobce a spolku do kontextu, který může podporovat důvodné pochybnosti ohledně možného zneužití práva ze strany žalobce. I kdyby žalovaný vyvrátil tvrzení žalobce, že daná akce byla sportovní, nejednalo by se o důvodné pochybnosti ohledně tvrzení žalobce rozhodných z hlediska § 15 odst. 1 zákona o daních z příjmů.
18. Co se týče skutečností, z nichž by bylo možné dovozovat pochybnosti ohledně skutečného účelu daru, poukazují správce daně a žalovaný pouze na to, že se žalobce účastnil akce financované spolkem v tentýž rok, v jakém poskytl spolku dar. Okrajově (spíše v rámci

hodnocení svědecké výpovědi) pak správce daně a žalovaný poukazují na to, že předseda spolku je se žalobcem spojenou osobou ve smyslu § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů, neboť jsou společně členy statutárního orgánu právnické osoby (a dříve byli členy statutárního orgánu jiné právnické osoby).

19. Tyto skutečnosti soud ovšem nepovažuje za natolik závažné, aby byly způsobilé vyvrátit formální doklady předložené žalobcem a přenést na něj zpět důkazní břemeno. Soud souhlasí se žalovaným v tom, že pro učinění závěru o zneužití práva nemusí nutně daňový subjekt čerpat benefity ze strany spolku opakovaně a výše daru nutně ani nemusí odpovídat hodnotě benefitu. Na druhou stranu ovšem musí být dány zásadní a přesvědčivé indicie o příčinné souvislosti mezi darem a daným benefitem. Omezí-li se správce daně na posuzování toliko jediného benefitu a jediného daru, je pochopitelně jeho pozice ztížena. Samotná skutečnost, že poskytnutí daru a čerpání benefitu spadá do jediného daňového období, je pouze slabou indicií nasvědčující příčinné souvislosti mezi těmito plněními. Poskytl-li žalobce dar s odstupem desíti měsíců po konání předmětné akce a ve výši, která zjevně nemůže pokrývat celkové náklady na účast žalobce a jeho manželky na dané akci, je daná časová souvislost zcela nedostatečnou indicií. V opačném případě by byly zcela eliminovány situace, kdy se rozhodne osoba účastnící se akce konané v rámci určitého společenského zájmu (potažmo příbuzný takové osoby), a to například i z důvodu spokojenosti s průběhem akce, následně pořadatele takové akce finančně podpořit (či podporovat). Takové dary zcela legitimně spadají (při splnění všech zákonných podmínek) do působnosti § 15 odst. 1 zákona o daních z příjmů.
20. Soud se ztotožňuje se žalobcem v tom, že výše daru a jeho načasování při toliko izolovaném posuzování vztahu mezi jediným benefitem a jediným darem do značné míry vyvrací podezření správce daně, že mezi těmito plněními existuje příčinná souvislost. Žalobce poukazuje na to, že hodnota pobytu jeho a jeho manželky činila 65 890 Kč, přičemž dar byl poskytnut ve výši 20 000 Kč. Vzhledem k tomu, že dar byl poskytnut ke konci roku, poukazuje žalobce na to, že již mohl předpokládat, v jaké maximální výši bude moci dar s ohledem na zákonné omezení poskytnout, přičemž tato maximální výše činila 78 456 Kč. Za této situace se žalobcovo jednání nejeví jako zneužití práva sledující jiný než zákonný účel, tj. provést toliko platbu za službu, kterou od spolku čerpal, a nikoliv učinit dar pro zákonem aprobované účely.
21. Na tomto hodnocení nic nemění ani skutečnost, že se žalobce dlouhodobě zná s předsedou spolku. Tato skutečnost by mohla být významná, kdyby například správce daně předložil skutečnosti nasvědčující tomu, že daný spolek ve větším množství případů poskytuje benefity právě osobám se spolkem spřízněným, o čemž by musel žalobce jako osoba spojená s předsedou spolku vědět.
22. Soud zdůrazňuje, že správce daně nutně nemusí prokazovat příčinnou souvislost mezi konkrétními plněními, je-li těchto plnění více. Není totiž podstatné, kdy daňový subjekt čerpá benefity plynoucí mu z jeho darů a zda hodnota benefitů zcela pokryje výši darů. Je-li benefitů a darů více, jedná se zpravidla o dostatečnou indicii pro závěr, že dary ve skutečnosti sledují vlastní prospěch dárce. Je-li ovšem hodnocení omezeno toliko na individuální benefit a individuální dar, musí pro takový závěr přistoupit mnohem významnější indicie.
23. Právě v této okolnosti je dán zásadní rozdíl oproti případům, které byly posuzovány soudy v rozhodnutích, na které žalovaný a správce daně odkazují. V rozsudcích ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004-48, ze dne 2. 2. 2012, č. j. 5 Afs 58/2011-85, a ze dne 7. 3. 2012, č.

j. 1 Afs 10/2012-38), byl vždy posuzován širší kontext jednání spolku nebo daňového subjektu. Právě tento širší kontext umožňoval vyslovit vážné a důvodné pochybnosti o tom, zda formálně dokladovaný účel daru byl účelem skutečným. V nyní posuzované věci správce daně žádný takový širší kontext nepřiblížil, nesnažil se například provést bližší analýzu jednání spolku. Jediným kontextem, do něhož správce daně posuzovaná plnění zasadil, byly osobní vazba mezi žalobcem a předsedou spolku a charakter akce, jíž se žalobce se svou manželkou zúčastnil a kterou správce daně hodnotil jako rekreační. Ani z těchto dvou skutečností ovšem neplyne, že by žalobce poskytoval zjevně dar jako protiplnění, nebo že by musel vědět o tom, že dar neposkytuje na sportovní účely.

24. Lze proto uzavřít, že správce daně ani žalovaný nepředložili vážné a důvodné pochybnosti o tom, že žalobce naplnil předpoklady § 15 odst. 1 zákona o daních z příjmů nikoliv pouze formálně. Neunesli tak své důkazní břemeno.

V. Shrnutí a náklady řízení

25. Soud z výše uvedených důvodů ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. (ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.) zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
26. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto vůči žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení, které spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 3. července 2018

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu